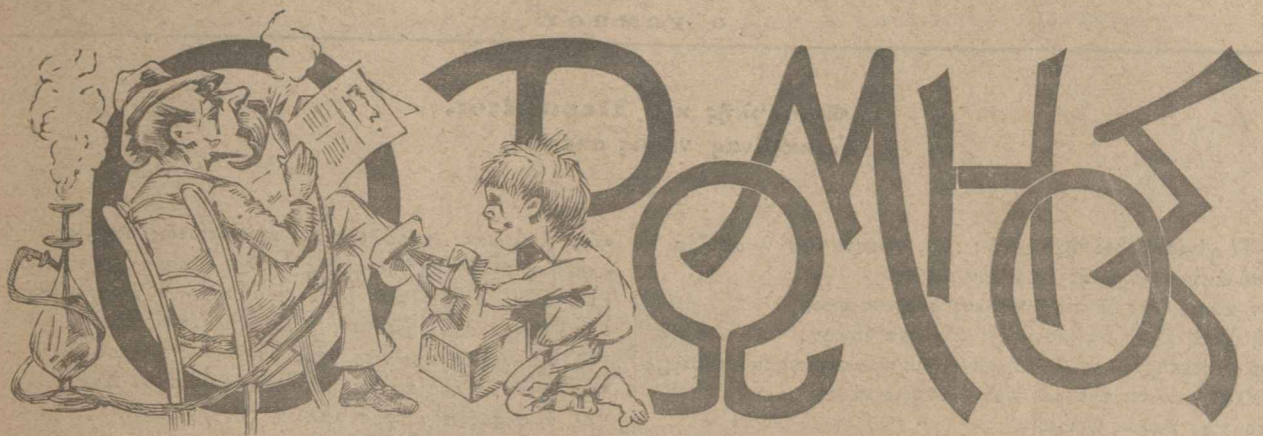




ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ἐπὶ τὴν Ἀλλοδαπήν, — καὶ εἰς τὴν Ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διγῶς νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δὲν

Εἰκοσιμία τοῦ Σεπτεμβρίου
κι' ἀρχὴ βασάνων καὶ μαρτυρίου.

Ποῦντος τρακόσα πενήντα τρία,
δυστυχημάτων πολλῶν σωρεία.

Ὅταν μιὰ ὥμορφη ψυχὴ θνητὰ λαμπρύνῃ κάλλει
ὡσὰν ἡμέρα ξάστερη φεγγοβολοῦν τὰ μάτια,
οὐδ' ἁρμονία σὰν κι' αὐτὴ καμμιὰ δὲν εἶναι ἄλλη,
κὰν σὲ καλύβαις κάθεται, κὰν σὲ χρυσᾷ Παλάτια.

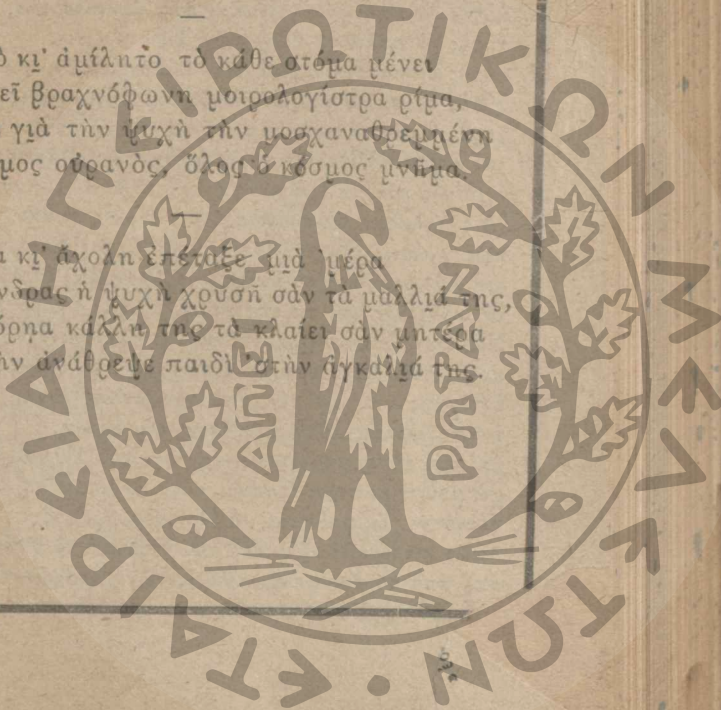
Ἄλλ' ὅταν ὥμορφη ψυχὴ μιὰν ὥμορφιά στολίσῃ,
ποῦ μέσα σὲ βασιλικὴν 'μεγάλωσε πορφύρα,
τότε μὲ βόγγο πιδ βαρὺ ὁ κόσμος ὀλολύζει
ἅμα σκορπᾷ τριγύρω τρυ τὰ ὕστερά της μῦρα.

Τότε κι' ὁ πόνος ἐλαφρὸς δὲν φεύγει καὶ ταχύς
καὶ τὸ Παλάτι γίνεταί τοῦ κόσμου Ἐκκλησία,
καὶ 'στὸ στερνὸν ἡτερούγισμα ἐκείνης τῆς ψυχῆς
σμίγει τὸ στέμμα κι' ὁ λαὸς σὲ μιὰ κοινὴ θυσία.

Τότε τὰ χέρια μὲ μυρτιάς, δακρύβρεκτα κλαδιὰ
σὰν ἓνα χέρι μοναχὸ σταυρόνονται σιμὰ της,
μιὰ λύπη σφίγγει καθενὸς καὶ ὅλων τὴν καρδιά
κι' ἓνας λαὸς ψυχομαχεῖ 'στὸ ψυχομάχημά της.

Τότε βουβὸ κι' ἀμίλητο, τὸ κάθε στόμα μένει
κι' ἀντιλαλεῖ βραχνόφωνη μοιρολογίστρα ῥίμα,
καὶ γίνεταί γιὰ τὴν ψυχὴ τὴν μοχναθρομένη
ὅλος ὁ κόσμος οὐρανός, ὅλος ὁ κόσμος μνήμα.

Ἔτσι ὥραία κι' ἄχολη ἐπέταξε μιὰ μέρα
τῆς Ἀλεξάνδρας ἡ ψυχὴ χουστὴ σὰν τὰ μαλλιά της,
καὶ τὰ πανόρη καλλὴ της τὸ κλαίει σὰν μητέρα
ἡ γῆ ποῦ τὴν ἀνάθεμε παιδί 'στὴν ἀγκάλιά της.



Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Τί γίνεσαι, βρέ Φασουλῆ; . . . ἀνεστατώθ' ἡ σφαῖρα καὶ σὺ ἀκόμη κοπανᾷς ἐξοχικὸν ἀέρα;
"Ὅσον καὶρὸ μᾶς ἔλιπες ὁ κόσμος κατεστράφη καὶ ἡ ξηρὰ κ' ἡ θάλασσα εἰς αἵματα ἐδάφη, κρούσεις, προσκρούσεις, κρούσματα, συγκρούσεις, παρακρούσεις, κ' ἄλλα τοιαῦτα φοβερά, ποῦ φρίττεις νὰ τὰκούσης.
"Ὡς τούτοις καλῶς ὄριστες. . .

Φ.— Καλῶς σὲ βρῆκα, βλάμη. . .
ἡ ἀφιξίς μου εὐθυμὸν πιστεύω νὰ σὲ κάμη.
Τί ἔχεις; τί μοῦ γίνεσαι;

Π.— Καὶ μ' ἐρωτᾷς τί ἔχω;

τὸ στῆθος μου μὲ δακρυὰ νυχθημερόν τὸ βρέχω.

Τί νὰ σοῦ πῶ, βρέ ἀδελφέ. . . ἡ προσφιλὴς Ἑλλάς

αὐτὴν νύχθ' ἐπὶ τῶν πόνων ἡ κοιλὰς,

κ' ὅλων τὰ μάτια ἔγιναν πικρῶν δακρύων βρύσεις,

ὅπου ἔμπορεῖς Ὀκεανούς μ' ἐκείνα νὰ γαίσεις.

Μόλις τὸν Κόκκο, Φασουλῆ, ἀγρίας μοῖρας θύμα,

μὲ τὸσον σπαραγμὸν ψυχῆς ἐθάψαμεν 'στὸ μνήμα,

κ' ἀντιλαλοῦν τὰ πέλαγα κ' ἀντιλαλοῦν τὰ ὄρη

πῶς εἰς τὰ ξένα πέθανε τοῦ Βασιλῆος ἡ κόρη,

ἡ Ἀλεξάνδρα ἡ χρυσὴ καὶ κοσμογαπημένη. . .

βαρεῖα βαρεῖα τὸ σήμαντρο τῆς Ἐκκλησιᾶς σημαίνει,

ὡς μὲς 'στὰ μαῦρα ντύνεται καὶ κλαίει ὅλ' ἡ χώρα

καὶ γύρω γύρω βρυοδογγᾷ ἡ λυγρὴ ἡ μαυροφόρα.

Καὶ σὺ ἀκόμη κάθεσαι 'στὰς ὄχθας τοῦ Φαλήρου

καὶ ἀναπνέεις ἥκυρος τὰς αὔρας τοῦ ζεφύρου,

κ' ἐλπίδες πλούτου μέλλοντος σ' ἀποπλανοῦν χρυσαί,

καὶ βλέπεις καὶ τὸ σπῆτι σου, ποῦ κτίζεις βερεσέ,

χωρὶς νὰ συλλογίζεσαι πῶς σπῆτιζα, βάρκες, κότερα,

τὰ πάντα εἶναι εἰς τὴν γῆν σκιὰς ἀπατηλότερα.

Φ.— Ἐνῶ ἐρέμβάζα μακρὰν παντὸς τοῦ ἐπιγείου

μεταρρυθμίσεις ἤκουσα πολλὰς τοῦ Ὑπουργείου,

κ' ἐσκέφθην ὅτι ὦφειλα τὴν ἐξοχὴν ν' ἀφήσω,

μὰ πάλιν μετενόησα κ' ἐγύρισα ὀπίσω.

Τὸ πρᾶγμα, εἶπα, φαίνεται τὰ μάλα φυσικόν,

κ' ὁπότεν εἶσαι Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν

καὶ τῆς Παιδείας εἰμπορεῖς αὐτοστιγμὴ νὰ γίνης,

αὐτὸς δὲ πάλιν νὰ γενῇ καὶ τῆς Δικαιοσύνης,

αὐτὸς δὲ πάλιν νὰ γενῇ τῶν Ἑξωτερικῶν,

αὐτὸς δὲ πάλιν νὰ γενῇ τῶν Οἰκονομικῶν,

αὐτὸς δὲ πάλιν τοῦ Στρατοῦ, καὶ οὕτω καθεξῆς,

χωρὶς θυμὸς τὰ στέρνα μας ν' ἀνακινή ὀξύς,

καὶ δίχως τὸ Βασίλειον νὰ πάθῃ τῆς Ἑλλάδος,

ἡ Θέμις καὶ τὰ Γράμματα καὶ κάθε ἄλλος κλάδος.

"Ὡς ἡλλαξαν τὰ πρόσωπα, μὰ ξέρεις, τενεκέ,

πῶς γινώσκεις δὲν μᾶς ἔλειψαν δι' ὅλα εἰδικαί,

καὶ εἰμπορεῖς καὶ σὺ αὐτὸς, ποῦ χάσκεις ἐν ἀργίᾳ,

νὰ κυβερνᾷς καὶ τὰ ἐπὶ συγχρόνως Ὑπουργεῖα.

Κατόπιν, ὅταν ὁ βλαστὸς καὶ βουλευτὴς τῆς Ἀρτῆς,

αὐτὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὁ πάσχων πρωτομάρτυς,

ἡ ἀποχώρησις αὐτῆς σπουδαία μοῦ ἐφάνη,

καὶ παραυτὰ φαινεῖται ἐπὶ τῶν Πηγῶν σου,

μὰ μοῦπε κάποιος ἐξυπνός «δὲν κάθεσαι 'στ' αὐγά σου;

» ἐννόησε, ὡς φαίνεται, ὁ Οἰκονομογράφος

» πῶς κινδυνεύει νὰ χαθῇ τοῦ Θεοδώρου τὸ σκάφος,

» κ' ἀπὸ τὸ πνεῦμα φωτισθεὶς τῶν οὐρανῶν τὸ ἅγιον

» κέφθῃ πρῶτος νὰ σωθῇ ἀπὸ φρικτὸν ναυάγιον

» ὡς ἄνθρωπος προβλεπτικὸς καὶ κρίσεως σπανίας

» καθὼς κ' ὁ ὑποπλοίαρχος ὁ τῆς Ταυρομενίας,

» γὰρ αὐτὸ θαρρῶ πῶς ἔσπευσε μακρὰν ν' ἀποχωρήσῃ

» καὶ τὰρ σὺν ἐξόριστος πλανᾷται 'στὸ Παρίσι,

» κ' ἀφοῦ ἐπαρξάτωσι τοὺς Ἑλληνας καὶ σὲ

» ἐπῆγε τὴν σοφίαν του νὰ δείξῃ καὶ 'στὸν Σαί,

» κ' ἡ νόσος τὸν προσέβαλε ἡ τῆς χρεωκοπίας,

» ποῦ εἶναι ἀνεπίδεκτος ὡς τὴν θεραπείας,

» κ' ἐκεῖ μὲ Γάλλων ἐμβριθῶν μοιρολογῶν συνάρι

» γὰρ τὸ Κουβέρνο τῶν Ρωμηῶν ἐπικηδεύεις γράφει

» ἀλλὰ δὲν πρέπει δι' αὐτὸ κανένας μας νὰ χάνεται

» κ' ὁ ναυαγὸς γὰρ νὰ σωθῇ ἀπ' τὰ μαλλιά του πλάνηται.

Τοιαῦτ' ἀκούσας παρ' αὐτοῦ, καλὰ μοῦ λές, τοῦ εἶπα,

καὶ ἔξπλωσα 'στὸ Φάληρον καὶ πάλιν μὲ τὴν πίπα.

Ὅποτεν δὲ ὁ κύριος Τρικούπης ἐθρυλλήθη

πῶς μὲ τὸν Μπλωδὶτς, Περικλῆ, τὸν Ἀγγλον συνηνήθη

ὁλράτ' ἀνεφώνησα μὲ χαίρουσαν ψυχὴν,

αἱ συμμαχίαι, φαίνεται, βαδίζουν κατ' εὐχὴν.

Ὅποτεν δὲ πρὸς συμφορὰν πολλὴν τοῦ Δεληγιάννη

'στὸ θεωρεῖον τοῦ Καρνῶ μὲ τὰ φωκὰ ἐφάνη,

τρεῖ μπῆν, τρεῖ μπῆν, ἐφώνηξα, κ' αὐτὸ κακὸ δὲν εἶναι

καὶ ἄλλαι 'στὰς μυρσίνας μας σωρεύονται μυρσῖναι.

Ὅποτεν δὲ, βρέ Περικλῆ, καὶ μὲ τὸν Βίσμαρκ μίλησε,

ὦ! ντονερβέτερ! ἐκραξα, καὶ ἡ χαρὰ ἔξεχέλισε.

Ὅποτεν δὲ κ' ὁ ἀδελφὸς τοῦ Παρασκευαῖδου,

ποῦ πάσης κολυμβητικῆς ἐσπούδασε τὰ εἶδη,

ὡς πέντε ὥρας ἔπλεε 'στὴν θάλασσαν σχεδὸν

κ' ἡ Θέτις τὸν ἐτρόμαξε κ' αὐτὸς ὁ Ποσειδῶν,

τὸν Πλάστην εὐχαρίστησε τὰς χεῖρας μου ὑψόνων

διότι ψάρι ἔγινε γὰρ πέντε ὥρας μόνον,

καὶ τὸ δασυδὲς σῶμα του ἐπιχαρίτως λούσας

ἀπὸ νερὸ ἐφούσκωσε ὡς τὰς γνωστὰς Μεδούσας.

Ὅποτεν δὲ ἰώδιον ἀπλήστως ἀναπνέων

κοράκιον σμήνην ἔβλεπα κ' ἀρπακτικῶν ὀρνέων

νὰ τραγανίζουσι πτώματα αἰμοχαρῶν Ἑλλήνων,

ποῦ βάρουν μὲ τὸ αἷμα τῶν τὴν γῆν αὐτὴν τῶν θρησίων,

«ὦ Κύριε τῶν οὐρανῶν, ἀνέκραξα μὲ πόνον,

ποῦ ἄλλοτ' αἷμα ἐβρεξες 'στὴν γῆν τῶν Φαραῶνων,

τὸ αἷμα βρέξε ἀφρονὸν κ' εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα

καὶ μ' αἷμα μόνον πότισε ἐκάστην μας κοιλάδα.

Καὶ ἂν αὐτὸ 'στὸν Φαραῶ πληγὴν ἐθεωρεῖτο,

ἀλλ' εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας εὐτύχημα θὰ ἦτο,

γιατὶ τὸ αἷμα σὺν νερὸ θὰ τὸ ρουφούσαν ὅλοι

καὶ ἴσως τότε θάρταν μαχαίρι καὶ πιστόλι.

Ἐπάκουσον, Πανάγαθε, κ' ἐμοῦ τοῦ μαχαίρε,

κ' ὡς ἐβγῇ κατακόκκινος κ' ὁ ἥλιος μὲ φορὰ,

καὶ μὲ τὸ φῶς τῶν ἐρυθρῶν κ' αἰματηρῶν ἀκτίνων

νὰ γίνουσι κατακόκκινα τὰ μούτρα τῶν Ἑλλήνων,

πρὸς πλειοτέραν δὲ χαρὰν παντὸς ἀντάμην

ὡς ἐβγῇ κατακόκκινη κ' ἡ ἀργυρὰ Πανσέληνος,

κ' ἐκεῖν' ἡ Πούλλα τῆς αὐγῆς μὲ τὸν Αὐγερινόν

καὶ πᾶς μεγάλος ἢ μικρὸς ἀστὴρ τῶν οὐρανῶν,

κ' αἷμα παντοῦ ὡς πλημμυρὴ μὲ καταράκτου τῆρας

γὰρ νὰ χορτάσῃ ὁ Ρωμηὸς ὁ Μααραθωνομάχος,

Ὅποτεν δὲ, βρέ Περικλῆ, ἐγράφετο κ' ἐλέγετο

πῶς τῶν Μουσῶν ὁ Ἑλικὸν ἀνηλεὲς ἐφλέγετο,

ἐγὼ ἀμέσως ἔσπευσα τὸ γεγονός ἀκούσας

νὰ δώσω τὴν προσήκουσαν βοήθειαν 'στὰς Μούσας,

νὰ δώσω τὴν προσήκουσαν βοήθειαν 'στὰς Μούσας,

νὰ δώσω τὴν προσήκουσαν βοήθειαν 'στὰς Μούσας,

νὰ δώσω τὴν προσήκουσαν βοήθειαν 'στὰς Μούσας,

νὰ δώσω τὴν προσήκουσαν βοήθειαν 'στὰς Μούσας,

νὰ δώσω τὴν προσήκουσαν βοήθειαν 'στὰς Μούσας,

νὰ δώσω τὴν προσήκουσαν βοήθειαν 'στὰς Μούσας,

νὰ δώσω τὴν προσήκουσαν βοήθειαν 'στὰς Μούσας,



κ' ἐκείνους κατρακύλησαν ἀπὸ ᾠδῆς μὲ τούμπαις
κ' οἱ πυροσβέσταις ἔτρεχαν ὀπίσω μὲ τῆς τρουμπῆς,
καὶ τῶρα κάθε λάτρης τῶν καὶ φίλος δὲν εἰσέρει
ποῦ δαῖσλο ἐτρούπωσαν νὰ πᾶν νὰ τῆς εὐρῇ.
Ὅταν δὲ πάλιν ἔμαθα πῶς ἐδολορονήθη
ὁ Κόκκος ὁ τραγουδιστής, ἐκτύπησα τὰ στήθη,
καὶ νὰ σοῦ γράψω ἤθελα τὰς κάτω συμβουλὰς:
ἀγαπητέ μου Περικλῆ, νὰ μὴν παραγέλῃς,
καὶ ὅταν εἰς περίπατον ἐξέρχῃσαι, καλέ μου,
νὰ ὑποθέτῃς πῶς τραβᾷς εἰς στάδιον πολέμου,
καὶ κατ' ἡμέραν τακτικὰ μετὰ θερμῶν δακρύων
νὰ κοινοῦν τῶν ἱερῶν κ' ἀχράντων μυστηρίων,

καὶ τοὺς οἰκίους νὰ φιλῇ καὶ ν' ἀποχαιρετᾷ
καὶ 'στὴν γυναῖκα σου νὰ λές—ἡ τὴν ἡ ἐπὶ τῆς
κ' ἂν ἔβλεπα ἐπ' αὐτῶν μου κανένα βόλι πέση
συγῶρα με, γυναῖκα μου, καὶ ὁ Θεὸς σ' ὀργώσῃ.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔγραψα μὲ κοκκίνο μελάνι,
κατόπιν ὅμως, Περικλῆ, καλλίτερον μ' ἐφάνη
νὰ σοῦ τὰ πᾶν προφορικῶς καὶ νὰ σὲ νοουθετήσω
ὅποτεν, θεῖα χάριτι, καὶ πάλιν σ' ἀπαντήσω.

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.—

Ὅταν ἔμαθα πῶς ἐσπύσαν τὰ κάλλη

τῆς κόρης τῆς πεντάμορφης μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι,

τῆς κόρης τῆς πεντάμορφης μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι,

τῆς κόρης τῆς πεντάμορφης μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι,

τῆς κόρης τῆς πεντάμορφης μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι,

τῆς κόρης τῆς πεντάμορφης μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι,

τῆς κόρης τῆς πεντάμορφης μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι,

τῆς κόρης τῆς πεντάμορφης μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι,

τῆς κόρης τῆς πεντάμορφης μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι,

ἔ! τότε πῶς δὲν κράτησα καὶ ἤλθα νὰ πονέσω
καὶ νὰ πενήθω μ' ὅλους σας καὶ νὰ μαυροφορέσω.

Π.—Κλάψε, καὶ μένε Φασουλῆ...

Φ.—

Ἄν' αὐτὴ τὴν βρωμοστράτρα
τέτοιαις ψυχαῖς ἀγγελικαῖς τῆς βρίσκεις κάθε μέρα;
Νομίζεις ὅπου καὶ ἂν στραφῇς μὲ δακρυσμένα μάτια
πῶς θ' ἀπαντήσης εὐκολα, πρὸ πάντων ὅτ' Παλάτια,
μὲς ὅτ' ἀγαθὰ τὰ μέτρητα καὶ μὲς ὅτ' ἀτὰ τόσα λούσα
μὴν ἀρετὴ βασιλικὴ σὰν τὴν ξανθομαλλοῦσα;
Τὸ χέρι, ποῦ ὅτ' ἀρώματα τῶν κρίνων ἀνετράφη,
τὸ χέρι, ποῦ μοσχοβολᾷ καὶ λάμπει ὅτ' χρυσάφι,
θαρρεῖς πῶς εὐκολα ἔμπορεῖ καὶ κατὰ τί νὰ δίνη
καὶ μὴ μικρὴ παρηγοριὰ καὶ βάλσαμο νὰ χύνη,
καὶ νὰ σκεπάζῃ κάποτε μὲ τὴν χρυσῇ πορφύρᾳ
τὸν ἄρρωστο, τὸν ὄρφανό, τὴν πεινασμένη χήρα;
Τὰ μάτια, ποῦ δὲν κύτταξαν τοῦ κόσμου τὴν πικράδα,
τὰ μάτια, ποῦ συνέθισαν ὅτ' οὐ θρόνου τὴν λαμπράδα,
θαρρεῖς πῶς εὐκολα ἔμπορουν νὰ λησμονοῦν τοὺς θρόνους
καὶ νὰ δακρύζουν κάποτε καὶ γιὰ τοὺς ξένους πόρους;
Ὡ Ἀλεξάνδρα λατρευτῇ, χαριτωμένη κόρη,
καὶ ἡ βοσκοπούλα ὅτ' οὐ βουνό καὶ ὁ ναύτης εἰς τὴν πλώρη
τραγουδῇ γιὰ τὴν ὡμορφίαν τοῦ Παλατιοῦ θὰ κἀνη,
ποῦ μὴ στιγμὴ σὰν ὄνειρο παρηγοριᾶς ἐφάνη,
καὶ ἡ μαυροφόραις ἀδελφαῖς, ἡ φτώχεια καὶ ἡ ὀρφάνια,
θὰ πλέκουν δακρυστάλακτα ὅτ' ἡ μνήμη σου στεφάνια.
Ὡ Ἀλεξάνδρα λατρευτῇ, θαρρῶ πῶς ζῆς ἀκόμα
μ' ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο ὅτ' οὐ ροδινὸ σου στόμα,
μὲ τὰ μεγάλα μάτια σου, μὲ τὸ χρυσὸ κεφάλι,
μ' ἀγγελικὰ χαρίσματα σ' ἀφροπλάσμενα κάλλη.
Θαρρῶ πῶς πάλι ζωντανὴ ἐμπρός μου θὰ σέ δῶ,
καὶ ἐνόμισα σὰν ἐφυγες πῶς φεύγει ἀπ' ἐδῶ
τῆς ἀρετῆς ἡ ὡμορφιὰ καὶ ἡ ἐλεημοσύνη
καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἔρημος καὶ σκοτεινὸς θὰ μείνῃ,
καὶ σ' ἄλλη γῆ ἐνόμισα πῶς πᾶει ν' ἀγαπᾷ
καὶ ἄρθονο καὶ ἀνέσπερο τὸ φῶς τῆς νὰ σκορπᾷ.
Πέτα, ψυχὴ χαρούμενη, καὶ γλυκοχαμογέλα,
ὅτ' οὐ ἤλιό σου, ὅτ' οὐ ρόδα σου, ὅτ' ἡ πρώτη γῆ σου ἔλα,
νὰ σέ κοιμίζουν μ' ὄνειρα ἀγγέλοι ἀσπροφόροι,
ὦ Ἀλεξάνδρα λατρευτῇ, χαριτωμένη κόρη.
Π.—Σταμάτα πῶς...
Φ.—
Λοιπὸν ποῦ λὲς τὸ βῆμα διευθύναις
κατεσπυσμένως ἐφθασα εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας.
Πλὴν μόλις χῶμα ἔαψα τῆς δοξαμένης γῆς
τὸν διάβολό μου τράβηξα μὲ τοὺς καραγωγεῖς,
καὶ γιὰ τὸ κελὼς ὥρισες μοῦ ἐκλεψαν μὴ τσάντα,
ποῦ εἶχε μέσα, Περικλῆ, τὰ τιμαλφῇ μου πάντα.
Τότε δὴ τότε πᾶταγος ἀνάμικτος μὲ θρῆνον,
καὶ ἐγὼ αὐτὸ τὸ γεγονός μετ' ἀπαθείας κρίνων
εἶπα πρὸς τὴν γυναῖκα μου μὴν κλαίης, φίλη γύναι,
καὶ αὐτὸ τὸ νέο ξαφνικὸ πολὺ κακὸ δὲν εἶναι,
καὶ τοῦτο ἔχε σκέψιν σου καθ' ἀπαντα τὸν χρόνον
πῶς οὐκ ἐπ' ἄρτῳ ζήσεται πᾶς ἄνθρωπος καὶ μόνον,
οὐδ' ἐπ' ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ καὶ λίθοις τιμαλφῇ,
ἀλλ' ὅπως ἄλλως τοῦ φανῇ καὶ ὅπως εἰμπορέσῃ.
Ἄς λείψουν τὰ τρεχάματα καὶ ἄς παύσῃ κάθε πόνο,
ἡμεῖς καὶ νόμον ἔχομεν καὶ πρὸς αὐτὸν συμφῶναις
πᾶς Ἕλληνας φιλελεύθερος κρυφὰ καὶ ἐν σιωπῇ
μὴν φορὰν τοῦλάχιστον ὀφείλει νὰ κλαπῇ.

Μία θυσία ὡς αὐτὴ καὶ ἐκ μέρους μας ὀφείλετο.
ὁ Κύριος τὰ ἔδωκε, καραγωγεῖς ἀφείλετο.

Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τιμαὶ καὶ νικητήρια
καὶ πρέπει νὰ δεχόμεθα καὶ αὐτὸ συγχαρητήριον,
καὶ νὰ κομπάζῃς χαίρουσα καὶ νὰ μεγαλοχρῆταις
καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης σου ψυχῆς,
ἂν μόνον ἡ γαῖδάρα μας μὲς ἀπομένη κτήμα
συμφῶναις πρὸς τῶν νόμων μας τὸ πνεῦμα καὶ σὰν.

Π.—Καλὰ τὰ εἶπες, βέλτιστε τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων,
μὰ μήπως σὺ τὰ τιμαλφῇ τὰ ἐκλεψες μὲ τρόπον
καὶ διαδίδεις, μακαρῶ, πῶς σὺ τὰ πῆραν ἄλλοι;

Φ.—Ἄς λείψουν τέτοια χωράτα εἰς τὸ πολὺ μου γὰρ
καὶ δέξου ὅτ' ἀγκάλας σου ἐμεῖς τὸν ἀδελφόν,
ἀπαλλαγέντα εὐτυχῶς ἐκ λίθων τιμαλφῶν.

Π.—Σὰν πρῶτα πάλι ρίξε το εἰς τὸ κοῦρνανταλῆμα
καὶ ὑπόθεσε, βρε Φασουλῆ, πῶς τὰ χεῖς ὑπόθηκα.

Φ.—Καὶ ἂν εἰμπορῶ, βρε Περικλῆ, ἄς κάμω καὶ εἰς
ἀφοῦ ἐγράφῃ ἄνωθεν νὰ εἶμαι ψωραλέος.

Οὐχ ἤττον ἴσως νὰ βρεθοῦν καὶ δῶ σὰν πρῶτα τῶν
σὰν ἔχωμε διευθυντὴν καθὼς τὸν Σπυρο-Μήλην,

καὶ Μιχαλέην κάλλιστον ὑπαστυνόμον ὄντως,
ὅστις τὸ πᾶν ἐνήργησε ταχέως καὶ πρεπόντως.

μὰ καὶ οἱ κλητήρες ἔδειξαν μεγάλην ἐπιμέλειαν
καὶ ἐμόχθησαν καὶ ἐρεύνησαν καθ' ὅλην τὴν ἐντίλειαν

ἐφ' ᾧ πρὸς ὅλους χάριτας πολλὰς θὰ χρεωστῶ
καὶ ἐκ μέρους τοῦ μαρσίπου μου θὰ τοὺς εὐχαριστῶ.

Καὶ ἂν ὅμως δὲν ἀνευρεθοῦν ὁ κόσμος δὲν χαλᾷ,
ὁ Φασουλῆς συνέθισε τὸ χεῖμα νὰ γελᾷ,

σκοπεῖω δὲ, βρε Περικλῆ, τὴν σιωπὴν νὰ λύσω
καὶ ὅτ' οὐ μικρὸν ἀρχιπατρίχη τοιαῦτα νὰ λαλήσω.

•Βρε κύριε καραγωγεῦ, βρε Γεωργίη Γιαννιράκη,
εἰπέ μου ἂν ὁ μάρσιπος πραγματικῶς ἐκλάπη

καὶ ἂν πῆς πῶς δὲν τὸν ἐκλεψες, ἐγὼ θὰ σέ πιστέψω
ποῖός ξέρεῖ;... Ἕλληνας ἐσμέν... καὶ ἐγὼ ἔμπορὸς νὰ εἶμαι.

ἂν ὅμως τὸν ἐσουφρώσεις, γὰρ νὰ τελειῶν ἡ ἡμέρα,
δῶσε καὶ ἐμένα κατὰ τί καὶ πάρε σὺ τὰ ρέστα,

καὶ ἄξιός, ἀρχιπατρίχη, θὰ γίνῃ ὁ μισθός σου
καὶ ὁ Χριστὸς μας πάντοτε θὰ εἶναι βοηθός σου.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα θὰ τοῦ πῶ μὲ γλώσσα ὅλο μέλι
καὶ ἐκεῖνος πλέον ἄς σκεφθῇ καὶ ἄς κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Π.—Γνωρίζω ἀνεξίτητος ἀπὸ μικρὸς πῶς εἶσαι
καὶ εἰς ὅλους ὅλα συγγωρεῖς καὶ ὅλους τοὺς λυπεῖσαι

καὶ ἂν σὲ χρόνι πέρασαν τῆς πρώτης ἡλικίας σου
ἀκόμα εἶσαι, Φασουλῆ, ὅτ' ἄνθος τῆς βλακειῆς σου.

Φ.—Ἄν εἶμαι ἀνεξίτητος, τί διάβολο νὰ κάνω;
καὶ μακαρῶς γεννήθηκα καὶ τέτοιος θ' ἀποθάνω.

Ἀλλὰ τῶρα ποῦ λεπτομερῶς σοῦ εἶπα τὰ εἰκότα
δὲν θέλω πῶς νὰ με κτυπᾷς μὲ ξύλο σὰν καὶ πρῶτα.

ἀλλὰ μετ' ἀγριότητος ἐπὶ τῶν πολλῶν
μ' ἐναὶ ραβδόβητα Μανούζερ νὰ με πυροβολᾷς.

καὶ ἐγὼ τὰ βόλτα θὰ μαστῶ καὶ θὰ τὰ καταπίνω
καὶ αὐτοῖς μετ' ἐλπίδα ἐμπρός σου θὰ τὰ στήνω.

Π.—Ὅρα λοιπὸν τρεῖς πιστοὶ καὶ κλεμμένους Φασουλῆ,
Φ.—Καὶ ἄλλη μὴν.

Π.—Ναὶ καὶ ἄλλοι μὴν...
Φ.—

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' οὐ σπῆτι μου ἀνέδη,
ὅτ' ἡ Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Σόδη, — δηλ' ὅτ' οὐ λάδι τρεῖς ὅτ' οὐ ξύδι.

μὲ Χημεῖον μὲ μὴ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χίρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοῦτος πολὺς.